U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **A. Ö.,** zast. JUDr. Kateřinou Malmstedt, Ph.D., advokátkou, se sídlem Ostružinová 1794, Černošice, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 26. 4. 2016, č. j. 50 Az 2/2015 – 101,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím ze dne 17. 9. 2015, č. j. OAM-119/ZA-ZA13-P05-R2-2013, žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, jelikož nebyly dány důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, kterou Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozsudkem ze dne 26. 4. 2016, č. j. 50 Az 2/2015 – 101, zamítl.

[2] Žalobce namítal, že jako turecký státní příslušník kurdské národnosti se podílel na aktivitách prokurdské demokratické strany BDP, v důsledku čehož měl být v minulosti v Turecku několikrát zadržen a mučen policií. Žalobce má obavu, že pro svoji národnost, k níž se veřejně hlásí, a pro svoji podporu prokurdsky orientovaných politických sil mu hrozí uvěznění nebo zabití. Dále uvedl, že nechce nastoupit k výkonu povinné vojenské služby, jelikož v takovém případě by byl nucen bojovat proti osobám vlastní národnosti. Rovněž namítl, že jeho bratr žijící v Turecku se připojil k organizaci PKK a z tohoto důvodu hrozí žalobci při návratu do země původu reálné nebezpečí nezaviněné perzekuce.

[3] Krajský soud shledal, že případné obtíže spojené s příslušností k uvedené etnické skupině a ke zmíněné politické straně nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) či b) zákona o azylu, případně vážné újmy podle § 14a odst. 2 téhož zákona. Kurdské politické strany mají v Turecku parlamentní zastoupení, a je tedy nutno

odmítnout tvrzení žalobce, že Kurdové, kteří veřejně prosazují svou identitu, jsou v Turecku pronásledováni nebo trestně stíhání. Vzhledem k tomu, že žalobce vykonával běžnou podpůrnou činnost legální politické strany (nebyl ani jejím členem), jeho pronásledování není přiměřeně pravděpodobné a obava z něj je neodůvodněná, přičemž žalobce se nepokusil se svými tvrzenými problémy s policejními orgány v době pobytu na území Turecka obrátit na příslušné orgány veřejné moci. Pokud jde o tvrzení žalobce, že se jeho bratr přidal k organizaci PKK, a proto by byl návrat žalobce do vlasti rizikem, jedná se o tvrzení nevěrohodné, jelikož žalobce je uvedl až 4 roky po podání první žádosti o udělení mezinárodních ochrany. Nelze také přehlížet, že PKK je dle Turecka, EU i USA teroristickou organizací, a proto je legitimní, pokud orgány Turecké republiky činnost takové organizace a jejich členů v souladu s tureckými zákony monitorují, případně potírají. Krajský soud se zabýval také povinností vykonat v Turecku vojenskou službu, přičemž připomněl konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu k této otázce, která ve výkonu vojenské služby, popř. postihu za odmítnutí jejího výkonu zásadně nespatřuje pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu.

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), konkrétně pro nepřezkoumatelnost spočívající v chybně provedeném dokazování a absenci logických vazeb mezi některými provedenými důkazy a závěry, které z nich soud učinil. Dále uplatnil též důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a dovozoval nesprávné posouzení právní otázky naplnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu a také doplňkové ochrany podle § 14a téhož zákona. Přesah vlastních zájmů stěžovatele ve smyslu § 104a s. ř. s. pak spatřoval v zásadních pochybeních krajského soudu a žalovaného při zjišťování skutkového stavu, hodnocení důkazů a posuzování výše uvedené právní otázky, jež mají dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[5] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal podmínky pro řízení o kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[6] Před zahájením meritorního přezkumu věci se však Nejvyšší správní soud musel zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany pro nepřijatelnost, pokud tato stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Otázkou vymezení institutu nepřijatelnosti a výkladem konceptu přesahu vlastních zájmů stěžovatele se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení,

které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[7] V posuzovaném případě Nejvyšší správní soud shledal, že žádná z těchto podmínek nebyla naplněna a kasační stížnost je proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelná.

[8] Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že kasační stížnost je prakticky totožná s žalobou podanou ke krajskému soudu a neobsahuje žádné námitky nad rámec této žaloby. Krajský soud se všemi námitkami podrobně zabýval s odkazem na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu a Nejvyšší správní soud se s jeho závěry ztotožňuje. Přijatelnost kasační stížnosti přitom nezakládají jakékoliv procesní vady řízení před krajským soudem či dílčí nedostatky odůvodnění rozsudku, ale jen takové vady, které jsou zcela zásadního charakteru a které představují zjevný exces z pravidel přezkumného soudního řízení. Těmito vadami napadený rozsudek zjevně netrpí. Odůvodnění rozsudku se standardním způsobem vypořádává s námitkami uplatněnými stěžovatelem v žalobě, důvody rozhodnutí jsou zřejmé, v případě meritorního posuzování věci Nejvyšším správním soudem by závěry krajského soudu byly nepochybně přezkoumatelné a bylo by možno učinit si úsudek o otázce zákonnosti jeho rozhodnutí. Sama skutečnost, že stěžovatel hodnotí rozhodné skutečnosti jinak než správní orgán či soud, případně je toho názoru, že se měl soud více věnovat hodnocení některých důkazů, zajisté závěru o extrémním vybočení ze základních procesních pravidel, které by si v zájmu zachování alespoň minimálního standardu práva na spravedlivý proces vyžadovalo zásah Nejvyššího správního soudu v rámci řízení o mimořádném opravném prostředku, nikterak nesvědčí. Chybné posouzení právní otázky je pak dovozováno výhradně jako následek tvrzených vad při zjišťování skutkového stavu.

[9] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele [k obdobnému závěru ostatně dospěl i v související věci žádosti o mezinárodní ochranu mladšího syna stěžovatele, v níž byly uplatňovány stejné důvody, srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2016, č. j. 3 Azs 33/2016 - 21]. Krajský soud vhodně aplikoval dosavadní judikaturní závěry Nejvyššího správního názoru na posuzovanou věc a stěžovatel v kasační stížnosti nevznesl námitky, které by odůvodňovaly judikaturní odklon. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[10] Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. září 2016

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu